

af forholdene i Afrika og Asien med at udtale, at denne forsamling burde vedtage Bandung-principperne.

Efter at have understreget Den forenede arabiske Republiks absolutte afvisning af ethvert forsøg på at blive inddraget i den kolde krig påpegede præsidenten de neutrale nationers ret til for at bevare freden at forlange fjernelse af militære baser, ophør af forsøg med atomvåben, afskaffelse af de bestående lagre af atomvåben, oprettelse af et kontrolapparat og en nedskæring af forsvarsudgifterne. Han sluttede med at foreslå, at plenarforsamlingen anbefalede, at præsident Eisenhower og ministerpræsident Khrushchev mødes, enten alene eller sammen med andre udpeget af forsamlingen, for at forsøge at fastlægge retningslinjerne for et nyt nedrustningsprogram.

Formanden for den polske delegation til FN, førstesekretær *Wladyslaw Gomulka*, udtalte, at De Forenede Nationer måtte gøre sig alle anstengelser for at nå til en genoptagelse af nedrustningsforhandlingerne.

Forbundsrepublikken Tysklands „nye militarisme“ frembød, sagde han, en alvorlig trussel mod freden, og en fredstraktat burde afsluttes med de to tyske stater for at oprette Vestberlins anormale situation.

Førstesekretær Gomulka erklærede videre, at Polen opretholdt sine forslag om oprettelse af en zone i Centraleuropa, hvorfra alle atomvåben skulle være udelukket. De Forenede Nationer burde støtte tanken om en universel folkeafstemning vedrørende afrustningsproblemerne.

Hjælpen til de nye uafhængige lande burde ikke medføre en indblanding i deres indre affærer, således som tilfældet havde været i Congo. Polen støttede det sovjetrussiske forslag om at afløse generalsekretæren med et tremands-præsidium.

Den paraguayanske udenrigsminister *Raul Sapena-Pastor* fandt, at under de nuværende omstændigheder burde nedrustningsspørgsmålet drøftes mellem et begrænset antal stater.

De Forenede Nationers tekniske bistandsprogrammer burde give større plads for industrialiseringen af de underudviklede lande. Kløften mellem disse lande og de industrialiserede lande vedblev at udvide sig. Dette misforhold er årsag til en yderst

farlig mangel på balance. Prisfaldet på råvarerne og prisstigningerne på de varer, som fremstilles af de industrialiserede lande, frembyder alvorlige problemer for de underudviklede lande.

Den danske udenrigsminister *Jens Otto Krag* talte den 28. september. Han beskæftigede sig med de foreliggende muligheder for nedrustningsforanstaltninger og gav bl. a. tilslutning til det amerikanske forslag om et inspektions- og kontrolorgan under De Forenede Nationer. Han erklærede, at den danske regering ville være rede til at overveje at lukke op for Grønlands enorme område for inspektion som led i en gensidig og afbalanceret inspektionsordning. Han udtalte, at det skulle være muligt for militære og videnskabelige eksperter at udarbejde forslag til en række gradvise og tilstrækkeligt kontrollerede nedrustningsforanstaltninger på en sådan måde, at magtbalancen på intet tidspunkt ville blive forrykket. Han omtalte Danmarks bistand og fortsatte vilje til bistand til udviklingslandene og udtalte om Congo-spørgsmålet, at den danske regering var tilfreds med den måde, på hvilken den ekstraordinære samling i FN har godkendt og generalsekretæren har udført den politik for Congo, som blev aftalt i sikkerhedsrådet. I forbindelse med omtalen af de afrikanske lande opfordrede han Den sydafrikanske Unions regering til at tage hensyn til verdensopinionen.

Han bød de 14 nye lande, der for nylig er blevet indvalgt som medlemmer af FN, nemlig 13 uafhængige afrikanske stater og Cypern, velkommen i organisationen.

Udenrigsministerens tale er gengivet som bilag 3.

Den engelske premierminister *Harold Macmillan* indledte med at sige, at han syntes, at nogle af de taler, der var holdt under generaldebatten, havde været partiske og endog voldsomme, hvad han fandt ikke var i harmoni med den virkelige sindstilstand, delegationerne eller folk uden for befandt sig i. Han sagde, at den offentlige opinion nu næsten var mættet med propaganda; den kunne ikke tage mere.

De Forenede Nationer var den bedste organisation, man havde i en krisesituation, selv om den havde sine mangler, men disse kunne rettes, og præsident Eisenhower